

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupeného Mgr. Ing. Karlem Mockem, advokátem se sídlem Nádražní 923/118, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2019, č. j. OAM-906/ZA-ZA11-VL13-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2020, č. j. 4 Az 32/2019 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 5. 2019 neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce, občan Uzbekistánu, o mezinárodní ochranu žádal, neboť se obával uvěznění za účelem donucení jeho otce vrátit se do vlasti. Otec žije již 18 let v Turecku a byl v Uzbekistánu politicky aktivní.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl.

[3] Městský soud předeslal, že s ohledem na obecnost žaloby námitky vypořádal v odpovídající míře konkrétnosti. Žalobcovo tvrzení vyhodnotil shodně s žalovaným jako značně nevěrohodné. Žalobcův otec odešel do Turecka před 18 lety a nyní už se patrně ani politicky neangažuje, žalobce žil do poloviny roku 2017 ve vlasti a kvůli otcově emigraci neměl žádné potíže. Stejně tak v Uzbekistánu nadále zůstávají žalobcova matka a dvě jeho starší sestry, ani ony nebyly v souvislosti s otcem vězněny, alespoň žalobce nic takového neuváděl. Žalobce uvedl, že bezprostředně poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, ho kontaktoval otec a řekl mu o nebezpečí uvěznění. Je ovšem nanejvýš nepravděpodobné, že by si uzbecké státní orgány vzpomněly na žalobcova otce po 18 letech právě v době, kdy se dle zpráv obsažených ve správním spisu situace v zemi uvolňuje, a že by měl kvůli tomu být žalobce vězněn, když ve vlasti nadále zůstávají jeho příbuzní, jež nijak postíženy nebyly. Žalobcovy obavy z pronásledování i z vážné újmy tak soud neshledal důvodnými.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Správní orgán dle stěžovatele neprovedl dostatečné dokazování, aby vyhodnotil, zda stěžovateli nehrozí v zemi původu perzekuce v souvislosti s protirežimní politickou aktivitou jeho otce. Správní orgán i soud vyhodnotily stěžovatelovu výpověď zjednodušeně jako nevěrohodnou a bez vyčerpávajících úvah dovodily, že stěžovateli žádná újma nehrozí. Pokud soud konstatoval, že „situace se v zemi uvolňuje“, nespécifikoval v čem. Dle stěžovatele se uvolnění týká pouze možnosti cestování do země, podpory turismu a zahraničních investic a nikoliv politických svobod. Závěr soudu, že stěžovateli nehrozí žádné nebezpečí, neboť jeho matka a sestry nebyly režimem nijak postiženy, je spekulativní. V zemích, jako je Uzbekistán, jsou výrazně častěji považováni za bezpečnostní riziko mužští rodinní příslušníci odpůrců režimu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svoje rozhodnutí a rozsudek městského soudu, který považuje za správný. Vyhodnocení nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele vyplývá ze zjištěných skutečností. Pokud není v zemi původu osobně přítomen stěžovatel, měl režim možnost svůj zájem a nátlak v důsledku tvrzené protirežimní politické činnosti otce soustředit na stěžovatelovu matku či sestry, což se však nestalo. I z tohoto důvodu jsou jeho obavy z návratu do země původu neopodstatněné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel k přijatelnosti své kasační stížnosti nic neuvedl, z jím uplatněných námitek je však zřejmé, že důvod přijatelnosti by mohl spočívat pouze v zásadním pochybení městského soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší žádné právní otázky, které by nebyly judikaturou řešeny, byly řešeny rozdílně či by měly být vyřešeny jinak.

[10] Pochybení městského soudu, které by mohlo mít vliv na stěžovatelovo hmotněprávní postavení, Nejvyšší správní soud neshledal.

[11] Namítá-li stěžovatel, že žalovaný neprovedl ke zhodnocení jeho situace dostatečné dokazování, Nejvyšší správní soud se správního spisu ověřil, že žalovaný si k rozhodnutí o stěžovatelově žádosti opatřil dostatečné podklady o zemi původu, které splňují požadavky kladené na ně judikaturou (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Stěžovatel měl možnost se ve správním řízení k těmto podkladům vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění, to však neučinil.

pokračování

[12] Žalovaný se pečlivě zabýval důvody, které stěžovatele vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, a ve svém rozhodnutí vyložil, z jakého důvodu nepokládá jeho obavy za azylově relevantní. Městský soud pak rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních námitek. Nejvyšší správní soud musí dát městskému soudu za pravdu, že stěžovatelovy žalobní námítka byly nanejvýš obecné a nebrojily proti konkrétním závěrům žalovaného. V takovém případě městský soud nepochybil, vypořádal-li tyto námítka v obdobné míře obecnosti (srov. rozsudek dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26).

[13] Brojí-li nyní stěžovatel proti některým závěrům městského soudu, činí tak izolovaně od zbytku odůvodnění. Při posouzení stěžovatelova azylového příběhu vycházel soud z jím poskytnutých informací a ze zpráv o zemi původu. Částečné uvolnění situace v Uzbekistánu vyplývá právě z těchto zpráv, jejichž konkrétní závěry mohl stěžovatel rozporovat jak ve správním řízení, tak v žalobě proti městskému soudu, to ovšem neučinil. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, žalovaným opatřené zprávy o zemi původu splňují požadavky na ně kladené judikaturou. Městský soud vyhodnotil stěžovatelovu situaci komplexně a uvedl souhrn důvodů, pro které měl stěžovatelův azylový příběh za nevěrohodný; ztotožnil se tak se závěry žalovaného, že ze stěžovatelem uvedených okolností ve spojení s informacemi o zemi původu neplyne přiměřená pravděpodobnost pronásledování ani reálné nebezpečí vážné újmy.

[14] Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by městský soud při rozhodování o stěžovatelově žalobě pochybil, tím méně tak, aby to mělo vliv na hmotněprávní situaci stěžovatele a bylo důvodem přijatelnosti jeho kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku. Podání kasační stížnosti v této věci má však odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu), soud proto o žádosti nerozhodoval.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu